

KÜÇÜK ELLER, GÜÇLÜ KALEMLER
2025

İçindekiler

BABAMLA UMRE GEZİM.....	3
UMUT.....	4
23 NİSAN.....	5
SORUMSUZ KEDİNİN HİKAYESİ.....	6
KUM SAATİ.....	7
ÇEVREYİ NASIL KORUMALIYIZ.....	8
ANADOLU KADININ KAHRAMANLIĞI.....	9
CEPHEDEKİ KAĞNI.....	9
SESSİZLİK BAZEN BİR CEVAPTIR.....	10
2.BÖLÜM.....	14
KAÇIŞIN ARDINDAN.....	14
ÇANAKKALE GEÇİLMEZ.....	16
PİKNİKTEKİ HIRSIZ.....	17
BİR OKUL NASIL OLMALI?.....	18
TELAŞ YOK.....	19
İLİK NAKLİ OLUNCA NELER HİSSETTİM?.....	20
ATATÜRK.....	21
KURBAĞANIN MACERALI YOLCULUĞU.....	22
KÜÇÜK ÖRDEK.....	23
TİLKİ VE TAVŞAN.....	24
YURDUMUZ.....	25
TAVUK MOLI'NİN MACERASI.....	26
YAŞASIN CUMHURİYET.....	27
DAİMA MUTLU OL.....	29
GELECEKTE NELER BEKLİYOR BENİ.....	30
ÜÇLÜ ARKADAŞ GRUBU.....	31
MİLLİ KÜLTÜRÜMÜZDE TÜRKÜLER.....	32
İNSANI NELER OLGUNLAŞTIRIR?.....	33
YALNIZLIK.....	34
SEVİNÇ.....	35
Enkai : Kori to Hono.....	36
KORKU.....	41
KURTULUŞ SAVAŞI YILLARI.....	42
HAYANAT BAHÇESİNDEN KAÇAN HAYANLAR.....	43
DEDEM.....	45

SEVİNÇ.....	46
MUTLULUK MELEĞİ.....	47
KAHVEDE YAŞADIKLARIM.....	48
KAFKASYA GEZİSİ.....	49
ŞAŞKINLIK MAHALLESİ.....	50

BABAMLA UMRE GEZİM

İlk olarak Medine'ye gitmiştik .Orada Mescidi Nebevi vardı. Her namaz saatinde akın akın insan geliyordu namaz kılmaya. Peygamber Efendimiz (s.a.v)' in kabri oradaydı ,çok kalabalıktı .İnsanların yerde namaz kılariken kalabalıktan başlarını eziyorlardı ona rağmen namaz kılmaya devam ediyorlardı. Herkesin derdi aynıydı orada. Sonra Küba mescidine gittik, orada iki rekat namaz kıldık, oradan da 7 mescitlere gittik, orada Peygamber Efendimizin kendi elleriyle taşlarını dizdiği mescitte namaz kıldık . Belki de onun ayak bastığı yerlere ayak bastık

Medine 'den artık Mekke'ye doğru yola çıkmıştık. Oradan biraz ilerledikten sonra mikat sınırına girdik: Erkekler ihramlarını giydi, biz de ihrama girmeye niyet ettik ve iki rekat namaz kıldık. Artık çoğu şey yasaktı cezası kurban kesmekti veya sadaka vermektir. Kabe'ye doğru yaklaştığımızda ilk gördüğümüz şey koskocaman olan Ebrak el-Beyt adındaki saat kulesiydi, çok güzeldi, çok büyük bir kuleydi ...

...Altı alışveriş merkezi ve otel olarak kullanıyordu. O kuleyi görünce Kabe'ye yaklaştığımızı anlamıştım, otobüsten inip otopark gibi bir yerden gelip merdivenlerden çıkınca Peygamber Efendimiz' in evi vardı .Biraz yürüdükten sonra bi merdiven indik ve Kabe gözümün önündeydi onu görmek çok güzel bir histi istemsizce gözümden yaşlar akmaya başlamıştı Kabeden gözlerimi alamıyordum ona baka baka salavat getire getire tavaf etmeye başlamıştık kimse kimsenin umrunda değildi :İsterse herkes cırılçıplak bile olsa kimsenin o umrunda değildi ...Herkesin derdi daha çok nasıl ibadet edebilirimdi... Tavafımızı yedi kere şafttan sonra bitirmiştik ,birinci tavafımızı oradan hemen Sefa Merve' ye gittik .Orada da yedi kere döndükten sonra erkekler tıraş olup ihramdan çıkıyorlar ,kadınlar da eve gidip saçından bir tutam kesip ihramdan çıkıyorlar böylelikle umre ibadeti bitmiş oluyor ve onun dışında her gün Kabe'ye gidip her namaz saatinde namaz kılıyorduk her teravih saatinde cemaat hocası bir cüz bitiriyordu ve teravih namazları on rekat olarak kılınıyordu iki saat sürüyordu bazen otele hiç gitmediğimiz bile oluyordu ve Hira Mağarasına çıkacaktık hira mağarası baya büyüktü çık çık bitmiyordu yaşlılar yarı yolda pes ediyorlardı Hira Mağarasına çıktığımızda çok izdiham vardı .Hira Mağarası'na çıkamamıştık .Orada iki rekat namaz kılıp geri dönmek zorunda kaldık. Beni bu gezide en çok etkileyen şey herkesin oraya farklı ülkelerden gelmelerine rağmen namaz saatinde ve kuran okurken herkesin aynı dili kullanmasıydı.

Zeynep SU

8/A Sınıfı

UMUT

Bir umuttur yaşamak,
Yarın gibi kavuşmak gibi.
Bir umuttur yaşamak,
Her gün güneş doğacakmış gibi.

Yeni bir güne daha uyanacakmış gibi,
Bir umuttur yaşamak.
Yarınlar ve öbür günler gelecekmiş gibi.
Bir UMUTTUR yaşamak...

Zeynep Erva SARIKAYA

5/A Sınıfı

23 NİSAN

23 Nisan TBMM'nin açılışında Atatürk'ün çocuklara verdiği armağandır. Atatürk bu güzel günü çocuklara hediye etti. 23 Nisan diğer tüm günlerin önünde bir kıymet taşır. Çünkü bu atamızdan çocuklara verilen bir hediyedir.

23 Nisan yetişkinlerin, çocukların birbirine tebessümle bakmasını sağlar. 23 Nisan çocukların gözünde pırıl pırıl parlayan bir yıldız gibidir. 23 Nisan da çocuklar coşkulu, sevinçli, enerjik, mutlu ve daha bütün güzel duyguları yaşarlar. 23 Nisan diğer tüm günlerden daha değerli ve kıymetlidir.

23 Nisan'ı en önemli günlerimizden olarak görmeliyiz ve unutmamalıyız. Çünkü 23 Nisan Atamızın bizlere verdiği en güzel hediyedir. Atatürk'ün çocukları sevmesi bunun kanıtıdır.

Zilan ACEHAN

5/D Sınıfı

SORUMSUZ KEDİNİN HİKAYESİ

Bir varmış bir yokmuş çok uzak bir orman varmış bu ormanın adı disiplin ormanıymış

Bu ormanda tüm hayvanlar çok düzenli ve disiplinliymiş ancak aralarında leebit adında sorumsuz bir kedi varmış bu kedi tüm hayvanların canını sıkarmış bir gün ormanda bir ayva reçeli yarışması düzenlenmiş leebit katılmak istemiş ama canı hiç reçel yapmak istemiyormuş fakat ödülde büyükmüş hani kazanana ömür boyu reçel verilecekmış leebit ayvaları toplamayı düşünmüş ama boşver diyip toplamamış yarışma günü gelip çatmış herkesin yeteri kadar ayvası varmış fakat onda hiç yokmuş

Telaşla etrafına bakmış o sırada aklına çok kurnaz bir fikir gelmiş fil timbonun ayvalarını çalmak dediğini yapmış zavallı timboda ayvasız kalmış

Ormanlar kralı aslan reçelleri teker teker tatmış ve kazananın yarın belirleyeceğini söylemiş

Ve kazananın açıklanacağı gün gelmiş leebit çok heyecanlanmış ormanlar kralı aslan ödülü timbo ya vermiş leebit şaşırmış ormanlar kralı aslan ona ödül vermiş ne ödülü diye merak ediyorsunuz bir ton azar ile özür olmuş o günden sonra leebit kendine ve herkese söz vermiş bugünün işini yarına bırakmamayı ile başkasının malına göz dikmemeyi bu masalın sonunda gökten 3 elma düşmüş biri masalı yazana diğeri okuyana sonuncusuda bugünün işini yarına bırakmayana

İKRA TUNÇ

6/C Sınıfı

KUM SAATİ

Zaman, Esra için hep hızlı akıyordu. Bazen her gün, bir ömür gibi sürerken; bazen de aylar, bir nefesten geçip gidiyordu. İstanbul'un kalabalığında kaybolmuş, sıradan bir hayat sürüyordu: sabah işe git, akşam eve dön, hafta sonlarında biraz uyuyup biraz dizi izlerdi.

Bir sabah, işe gitmek metroya binerken çantasının içinde farklı bir şey olduğunu fark etti. Elini attığında küçük eski bir kum saati buldu. Ne zaman, nasıl oraya konulmuştu, bilmiyordu ama saat onu bir şekilde içine çekiyordu. Merakına yenik düşüp kum saatini ters çevirdi, metro bi anda durdu. Ama kimse farkında değildi. İnsanlar hareket ediyor, konuşuyor ama hepsi aynı cümleyi tekrar ediyordu. Sanki bir döngüye girmişlerdi. Zaman durmuştu ama Esra için değil-herkes içindi. Kum saatini tekrar çevirdiğinde metro yeniden hareket etti. Herkes eski halinde dönmüştü. O günden sonra Esra kum saatini tekrar kullanmaya başladı. Zamanı durdurup kitap okudu. Sesiz İstanbul manzaralarını izledi. Kalabalık caddelerde tek başına yürüdü. Ama her seferinde biraz daha yalnızlaştığını fark etti. Çünkü zamanı paylaşmadığı sürece hiçbir an gerçek olmuyordu. Sonunda, kum saatinin boğaza fırlattı. Ve zaman yeniden normal olmaya başladı.

Ama bu kez Esra'da hayatını akşına bırakmaya başladı. Artık kendini yalnız hissetmiyordu, arkadaşları ile dışarı çıkıyor geziyor eğleniyordu. Kim bilirdi o saat yüzünden başına bunlar geleceğini kim bilirdi ki şimdi hayatına eskisi gibi huzurla devam ediyor.

GİZEM KAYNAK

8/A Sınıfı

ÇEVREYİ NASIL KORUMALIYIZ

Çevreyi korumak için yapabileceğimiz çok şey var. Bunlardan bazıları fabrikaların bacalarına filtre takmak, ağaçlandırma çalışmaları yapmak ve yerlere çöp atmamak gibi .Çevreyi korumak için yapabileceğimiz şeyleri yapmalıyız. Ağaçlar bizim oksijen kaynağımızdır ağaçları korumalıyız. Onlara zarar vermemeli zarar veren birini görürsek uyarmalı ve ona böyle bir şey yapmamasını söylemeliyiz. Ağaçlar sadece bizim oksijen kaynağımız değil bütün canlılarının oksijen kaynağıdır. Oksijen olmadan yaşayamayız .

Orman yangınlarına sebep olan şeyler piknik yaptıktan sonra ateşi söndürmeden gitmek büyük yangınlara sebep olur bunları önlemeliyiz. Bilinçsiz insanları bilinçlendirmeliyiz . Yerlere cam şişe atmamalıyız çünkü güneş ışını cam şişeden sekip ağaçları yakabilir buda büyük orman yangınlarına sebep olur..

Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim hoşça kalın, kendinize iyi bakın...

Ece

ANADOLU KADININ KAHRAMANLIĞI

CEPHEDEKİ KAĞNI

Bir zamanlar, Anadolulu'nun sıcak ve bereketli toprakları, savaşın gölgesinde kalmıştı. Genç yaşlı demeden herkes, vatan savunması için seferber olmuştu. Bu zor anlarda; cepheye en büyük desteklerden biri de Anadolu'nun kadınlarından geliyordu. Onlar, evlerinin sıcaklığını, çocukların gülüşlerini geride bırakarak cesaretleriyle cepheye koşuyorlardı. Bu kadınlardan biri Zeynep'ti. Zeynep yaşadığı köydeki herkesin saygısını kazanmış, güçlü ve azimli biriydi. Kocasını cepheye gitmiş, evde yalnızca çocukları kalmıştı. Ancak Zeynep, bu durumu dert etmedi. Vatanı için elinden geleni yapacaktı. Köyde organize edilen yardımlar kapsamında, mermi taşımak için kağnisini ile cepheye gitmeye karar verdi. Bir sabah kağnisini hazırladı ve yola çıktı. Zorlu bir yolculuktan geçti. Gerçekten bunu yapabilir miydi? Zeynep düşündü ve milleti için her şeyi yapacaktı. Cepheye vardılar. Zeynep askerlerin halini görünce ne kadar çok canla başla savaştıklarını gördü. Zeynep ve halkı gururla geri döndüler. Zeynep gerçekten de bunu yaptığına inanamıyordu. Kendi ve halkıyla gurur duyuyordu. Zeynep ve halkı özgürlüğü fazlasıyla hak ediyorlardı.

Defne ERİLGİCİ

5/B Sınıfı

SESSİZLİK BAZEN BİR CEVAPTIR

Saat 03.14'tü. Şehir uyuyordu. Ama Lina uyuyamıyordu.

Penceresinden dışarıya bakarken gözleri, karşı apartmanın en tepesindeki kırmızı ışığa takıldı. Her gece aynı saatte yanıp sönüyor, sonra aniden sönüyordu. Bu ayrıntıyı kimse fark etmemişti ama o fark etmişti. Çünkü Lina, sıradan biri değildi. Ve bu ışık, sıradan bir işaret değildi.

Odanın içi karanlıktı ama masasının üstü dağınık doluydu: kitaplar, çizimler, not defterleri ve küçük bir metal kutu. Kutunun içinde, onu her şeyin başlangıcına götüren şey vardı – **“Kod 7”**.

Olay bir ay önce başlamıştı. O sırada okulun düzenlediği özel bir bilim kampına katılmıştı. Kamp, görünüşte sıradan bir araştırma programıydı ama gerçekte öyle değildi. Lina, orada bir test yapılırken tesadüfen başka bir dosyayı açmıştı. Ve o dosyadaki **kodlar**, beyinde bir şeyi tetiklemişti.

İlk başta baş ağrısı sandı. Ama sonra zihni açılmaya başladı. Her şeyi daha net görüyordu. İnsanların konuşmadığı şeyleri yüz ifadelerinden okuyabiliyordu. Matematik soruları sadece saniyeler sürüyordu. Görsel hafızası güçlenmişti. En garip olanıysa, rüyalarında kodlar görmeye başlamıştı. Kodlar, bir şey söylüyordu ona.

“Onlar seni izliyor.”

O gecedен sonra her şey değişti. Ailesiyle olan ilişkisi uzaklaştı. Arkadaşları onu anlamıyordu. Ve okulda aniden çok fazla dikkat çekmeye başlamıştı. Bir gün, siyah takım elbiseli iki adam okuldan onu almak için gelmişti. Kendilerini “Hükümet Görevlileri” olarak tanıtmışlardı. Ama Lina onların yalan söylediğini anlamıştı.

Kaçtı.

Ve o günden beri saklanıyordu.

O gece Lina, karşı apartmanın çatısındaki kırmızı ışığın mor renge döndüğünü fark etti. Bu ilk kez oluyordu. Defterine not aldı. Tarih: 5 Nisan. Saat: 03.17.

Sonra masanın çekmecesinden **eski dizüstü bilgisayarını** çıkardı. İnternete bağlı değildi. Çünkü biliyordu... bağlanırsa yerini bulurlardı. Onların her şeyi görebildiğini öğrenmişti artık.

Bilgisayarın ekranı açıldığında, direkt olarak “KOD 7 – AKTİF” yazısıyla karşılaştı. Bu, dosyanın kendi kendine açılması demekti. Dosyada yeni bir klasör belirmişti: **“Zihinler Dışında”**. Lina klasörü tıkladı ve içinden çıkan satırları okudukça nefesi kesildi.

Proje: Karanlık Zihinler

Denek No: 0114

Durum:Kaçak

Tehlike Seviyesi: Yüksek

Yetenekler: Hızlı öğrenme, telepatik sezgi, zihinsel kopyalama

Altında kendi adı yazıyordu: **Lina Erens.**

Bilgisayardan bir ses yankılandı: “Lina, seni bulmak üzereler.”

Lina irkildi. Bu ses, bir insanın sesi değildi. Bilgisayarın içindeydi. Ama robotik de değildi. Sanki... kendisinin başka bir versiyonuydu.

"Kim... kimsin sen?"

Ekranda bir satır daha belirdi:

“Ben, senin içindeki olasılığım. Zihnin açıldığında beni serbest bıraktın. Şimdi bana ihtiyacın var.”

Lina bir süre sessiz kaldı. Kafasında binlerce soru dolaşıyordu. Ama zaman yoktu. Bilgisayarın ekranı bir anda kapandı. Ve aynı anda, **kapı zili çaldı.**

Saat 03.28.

Bu saatte kimse gelmezdi.

Lina hemen ışıkları kapattı. Odanın köşesindeki metal kutuyu aldı ve sırt çantasına koydu. Bilgisayarı kapattı. Ayakkabılarını giyerken gözleri pencerede takılı kaldı. Karşı apartmanın tepesinde artık **iki** ışık yanıyordu. Biri kırmızı, biri mor.

“Zaman doldu,” dedi içindeki ses.

Kapı bir kez daha çaldı.

Bu sefer zil değil... **üç kez tok sesle vuruldu.**

Lina çantasını sırtladı, pencereye yöneldi. Dördüncü katta yaşıyordu ama çatıya çıkmak için yangın merdivenini daha önce denemişti. Camı açtı. Dışarı çıktı.

Ve böylece kaçış başladı.

Lina, pencerenin kenarına oturmuş, geceyi izlerken kafasında birden çok düşünce dönüyordu. O kadar çok bilgiye sahipti ki, düşünceleri birbirine karışıyor, birer karmaşaya dönüşüyordu. Kodlar... Bilgisayarın içinde gördüğü dosya... O gece, bilim kampındaki o an... Hayatının her anını değiştiren anlar birer birer gözlerinin önünden geçiyordu.

O anı hatırladığında, ruhu yeniden kasvetli bir ürpertiyle doluyordu. Bilim kampındaki geceyi unutmaması imkansızdı. O an, bilim insanlarının ve gizli devlet projelerinin tüm gerçeğini öğrenmeye başladığı an olmuştu. O gece, Lina’nın zihni bir şeyi kabul etmişti: **Beyni, artık sıradan bir beyin değildi.**

Ona ne olmuştu?

Lina, uzun süre pencerenin dışındaki manzarayı izledi. Şehir geceyi kucaklamıştı. Yalnızca dışarıda hareket eden arabaların farları ve zaman zaman duyduğu köpek havlamaları geceyi kesiyordu. O kadar sessizdi ki, sanki dünya ona ve ona ait her şeye sırtını dönmüştü.

Ama **“onlar”** hâlâ takip ediyordu.

Dışarıdaki kırmızı ışık bir kez daha yanıp söndü. Lina'nın kalbi hızlıca çarpmaya başladı. Şimdi çok daha farklıydı, sanki bir şey bu gece farklıydı. Bir şey onun için geliyordu.

Ekranda gördüğü o "Zihinler Dışında" dosyasını düşünmeye devam etti. **Hükümetin** ona ne yapmayı planladığını ve neden bu kadar tehlikeli olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Gözlerinde bir derinlik vardı, bir ışık parlıyordu, bir şeyin uyanmaya başladığı bir his vardı. Ama bu aydınlanma yalnızca başlamak üzeriydi.

Bilgisayarına tekrar baktı. Bir süre daha sessizce ekranı inceledi. Derin bir nefes aldı. Sonra parmaklarını klavyeye yerleştirdi ve birkaç tuşa bastı.

Ekranda yalnızca tek bir kelime belirdi: **"Kaç."**

Sanki ekrandan bir ses geliyordu, sanki biri ona bu kelimeyi fısıldıyordu. Sonra bilgisayarın ekranı kararır gibi oldu ve ekranın sol köşesinden bir mesaj belirdi: **"Harekete geç."**

Lina gözlerini aralayarak mesajı okudu. Bunu kim yazıyordu? Onu izleyen kişi ya da kişiler miydi? Yoksa başka bir şey mi vardı? Zihni bir o kadar karışık. Sonunda gözlerini sıkıca kapatıp bir karar verdi: Ne olursa olsun, bu gece cevapları aramak zorundaydı.

Saat 03.30'du.

Lina çantasını hızlıca hazırladı. Başlangıçta sakın bir şekilde hareket ediyordu ama sonunda hızlandı. Çantasına tüm gerekli eşyaları koydu: bilgisayarını, telefonunu (ama sim kartını çıkararak, her ihtimale karşı) ve metal kutuyu. Çantasını sırtına geçirip pencereye yöneldi.

Bütün bunlar, hayatında karşılaştığı en zor karardı. Ama başka bir yolu yoktu. Birden sesini duydu. Bu ses, içeriden geliyordu. **"Zaman doldu."**

O an, Lina, odanın karanlık köşelerinden birinin hareket ettiğini fark etti. Ve sonra bir ses daha: **"Beni bulmaya başladılar."**

Lina dönüp baktığında, ekranda gördüğü, kodlardan başka bir şeyin olduğunu fark etti: "Sonsuz sayılı Zihinler..." Ama ne anlama geliyordu? **Zihinler** kimdi? Ve onlar, onu neden takip ediyordu?

Dışarıdaki geceyi sessizce izleyerek pencereye tırmandı. Aşağıya bakarken, sanki her şey ona baktığını hissediyordu. Gecenin karanlığında sanki her şey bir adım daha yaklaşıyordu. Her adım, korkusuzca attığı adımlar, onu daha derinlere çekiyordu.

Her an, bir şeyleri daha çok anlamaya başlamıştı, ama bu aynı zamanda tehlikenin daha da büyüdüğü anlamına geliyordu. **Hükümetin** ona ihtiyacı vardı. Kendisini gözetleyen kişiler onu bulmadan önce, o onları bulmalıydı.

Merdivenden aşağıya inip, koşarak arka kapıdan dışarı çıktı. Geceyi sararan ışıklar hâlâ uzaklardan yanıp sönüyordu. Ama içindeki ses, yine çığlık atıyordu: **"Kaç!"**

Bunu yapmalıydı. **Kaçmalıydı.**

Geceyi saran sessizlik, Lina'nın adımlarını duyurmasın diye her adımını dikkatlice attı. Kendisinin kaçak olduğunu bilse de, bir şeyin sonun başlangıcında olduğunu farkındaydı.

Dışarıda, kasvetli şehirde sadece kendi nefesini duymuyordu. Çünkü bu gece... başlamak üzere olan bir savaş vardı. Ve bu savaşın ortasında, belki de **tek silahı** sadece **zekasıydı**.

Melis CİHAN

7/B Sınıfı

2.BÖLÜM

KAÇIŞIN ARDINDAN

Lina, hızla sokakları geçerek, şehir merkezine doğru ilerliyordu. Adımları sıklaşmış, her köşe başında gizlilikle ilerliyordu. Hava, gece boyunca serinlemişti. Gecenin sessizliğini, sadece uzağında işleyen arabaların motor sesleri bozuyordu. Birkaç adım attığında, arkasından gelen ayak seslerini duymaya başladı.

Önce bir, sonra iki, sonra üç. Bunlar adımlar değildi. Bu, onlara ait bir izdi. Onlar, onu takip ediyordu. Yavaşça hızını arttırdı. Zihninde kodlar hızla geçiyordu. "**Kaç, kaç...!**" diye haykırıyordu bir ses. Sanki o sesi duyduğunda, adımlarını hızlandırmaktan başka bir çaresi yoktu.

Geriye bakma cesaretini bulamadı. Ne kadar hızlı koşsa da, içindeki o korku bir şekilde peşinden geliyordu. **Onlar, kaçamayacak kadar hızlıydı.**

Şehir artık Lina'nın tanıdığı o sakin şehir değildi. Geceleri, bütün insanlar sanki gözlerini kapamış, sessizliğe bürünmüş gibiydi. Kimse yoktu. Her şey çılgılık atmaya başlamak üzere gibiydi

Lina, nihayet kısa bir süre sonra, eski bir depoya girdi. Havanın daha soğuk olduğu bu yer, ona bir güven duygusu vermişti. Ama bu sadece geçici bir sığınak olabilirdi. Kendini burada fazla tutmak istemedi. Arka kapısına yanaştı ve içeriye girdi.

Burası, şehrin kenar mahallelerinden biriydi. Depo, yıllardır terkedilmiş, kullanılmayan bir bina gibi duruyordu. Uzun, paslı borular ve eski kutularla doluydu. Lina bir köşeye doğru ilerleyerek sırt çantasını indirdi. Bilgisayarını çıkarıp son bir kez daha açtı.

Ekran kararmıştı. Ama yeni bir mesaj belirdi: "**Daha fazla zamanın yok.**"

Lina, mesajı okudu. Bir anda içindeki korku daha da derinleşti. Zihni, sanki başka bir dünyadan yankı yapıyordu. Kafasında birkaç kod daha geçmeye başlamıştı. O kodlar, ona yanlış bir şeyler yaptığını söylüyordu. Ama neydi?

Sonra bir başka mesaj belirdi: "**Beni bulacaklar.**"

Lina bilgisayarı kapattı. O an, bir ışık hızla dışarıda yanıp söndü. "Onlar" ona çok yakındı. Gözleri hızla deponun içine kaydı. Arka kapıdan bir hareket gördü. Hafif bir ses duyuldu. Derin bir nefes aldı. Ve sonra, yavaşça arka kapı açıldı.

İçeri giren kişi, Lina'nın hiç beklemediği biri oldu. Gözlerinde soğuk bir bakış vardı, ama aynı zamanda yüzünde tanıdık bir ifade. O kişi, **Jace**'di. Lina, derin bir nefes aldı ve hafifçe geriye yaslandı.

Jace, okuldan bir arkadaşıydı. Daha önce hiç yakın olmamışlardı. Ama son birkaç hafta boyunca, onun gözlerinde bir gariplik fark etmişti. Lina'nın izlediği kodları ve dosyaları hiç görememişti. Ama bir şekilde Jace, ona yaklaşmış ve bir şeyler sormuştu. Şimdi, burada, tam karşısında duruyordu.

"**Sana söyledim, Lina,**" dedi Jace, sesinde bir alay vardı. "**Kaçma. Onlardan saklanmak mümkün değil.**"

Lina, gözlerini ona dikip cevap verdi: **“Neden buradasın, Jace?”**

Jace, hemen yanına gelerek, sesi daha ciddi bir şekilde devam etti: **“Beni de izliyorlar. Senin gibiyim. Ama beni bulmam için beklemem gerekti.”**

Lina, hemen cebinden küçük bir cihaz çıkardı. Hızla Jace’e yaklaşıp, bir sinyal alıp almadığını kontrol etti. Bilgisayarındaki dosyaları ve kodları ona da açmak istiyordu. Ama ne kadar güvenebilirdi? Jace, sıkıca tutunduğu cihazı gösterdi: **“Bunu bulmalısın. Bunlar, seni tamamen değiştirecek.”**

Lina, şaşkın bir şekilde Jace'e baktı. **“Ne demek istiyorsun?”** diye sordu.

“Zihinler, hepsi seni bulmak için geliyor. Ama sana olan tek yol, onların seni bulmasını engellemek. Bu cihazda seni koruyacak bir program var. Bu seni ancak bir şekilde saklar.”

Lina, ekranında hızla kodları gözden geçirirken Jace'in söyledikleri aklında yankı buluyordu. **“Onlar kim?”** diye sordu.

Jace’in gözleri, bir anlığına kaybolmuş gibi oldu. **“Devletin, kimseye söylememizi istemediği projelerin sonucu. Kod 7... Onlar, bizi durdurmaya çalışıyor. Ama biliyorum ki, bir çözüm bulmalıyız.”**

Lina derin bir nefes aldı. Bir çözüm bulmalıydı.

Lina, Jace’in söylediklerini başından sonuna kadar inceledi. **“Bizim gibiyiz, bu kadar basit mi?”** dedi Lina, hala şaşkın bir şekilde. Ama Jace’in gözleri hâlâ endişeyle ona bakıyordu. Bu kadar basit değildi.

“Bizi saklayan tek şey, ne kadar zeki olduğumuz,” dedi Jace. **“Ama ya onlardan biri olsaydık? Ya onların yerine geçseydik?”**

Lina’nın kafasında bir şeyler yerine oturmaya başlamıştı. Bu kadar basit değildi. Bunu çözmek zorundaydı.

Dışarıda bir ışık daha parladı. **Zihinler**, çok yakındı. Lina’nın zamanı tükeniyordu.

Melis CİHAN

7/B Sınıfı

ÇANAKKALE GEÇİLMEZ

Denizden ve karadan,
Saldırdılar her yandan,
Korkulur mu düşmandan,
Vatan aşkı imandan.

Al kınalar elinde,
Aslan gibi cephede,
Durmaz koşar ölüme,
Âlem şaşar Mehmed'e.

Yiğitsin baştan sona,
Yakıştı zafer sana,
Silindi gitti sanma,
Akif yazdı bak, "Korkma!"

Türk bileği bükülmez,
Bu topraklar verilmez,
Şanlı ordum yenilmez,
Çanakkale'm geçilmez.

ARAF KURU

5/B Sınıfı

PİKNİKTEKİ HIRSIZ

Bir gün aslan, boğa, kurbağa ve çita ormanda piknik yapmaya karar vermişler. Aslan "Ben yiyecek ve içecek getireyim" demiş. Herkes kabul etmiş ,boğa demişki "O zaman bende meyve ve sebze getireyim" demiş. Kurbağa birden ortaya atlayıp o zaman bende aslanın evine gidip aslana yardım edeyim diyerek çıkmış ,aslan kabul etmiş.Çita bana bana ne kaldı diyerek ortaya atılmış. Kurbağa sende çatalları, bıçakları, tabakları getir demiş.Çita kabul etmiş, ertesi gün her zaman buluştukları nehrin yanında buluşup pikniklerini yapacaklarmış. Herkes nehrin yanına geldikten sonra piknik yapmaya başlayacakken kurbağanın yanlarında olmadığını fark etmişler. Herkes eşyalarını bırakıp kurbağayı aramaya karar verirler. Kurbağayı aramaya başlayınca piknik yapacakları eşyaları unuturlar ve bir kişiyi eşyaların yanına yollamaya karar verirler. Boğa ben giderim diyerek ortaya atılır. Aslan ve çita kabul ederler ve hızlıca kurbağayı aramaya başlarlar. Kurbağayı aramaya devam ederken nehirden sesler duyarlar .Oraya doğru yönelirler ve nehrin içinden kurbağa çıkar. Kurbağayı buldukları için sevinirken kurbağa korkarak ormanda birinin onu kaçırdığını söyler. Aslan ve çita buna çok sinirlenerek onun yüzünü görebildin mi ? diye sorarlar, kurbağa titreyerek "Hayır" der. Aslan ve çita kurbağayı sakinleştirerek piknik alanına götürürken boğanın ağlayarak orda oturduğunu görürler. Hemen boğanın yanına gidip neden ağladığını sorarlar. Boğa ise şöyle cevap verir "Siz bana burayı koruma görevi verdiniz fakat bir hırsız gelerek arkamdan bütün yemekleri ve içecekleri .aldı" diyerek cevap verir. Aslan "Peki bu hırsız gördün mü?" der. Boğa kafa sallayarak "Hayır görmedim" der. Aslan,boğa,çita ve kurbağa, karar vererek bu hırsız aramaya yola çıkarlar .Bu hırsız bu nehre piknik yapmaya gelenlerin çoğu eşyasını çalıyormuş. Bu hırsızın bir kunduz olduğunu duymuşlar ve hızla kunduzların olduğu bölgeye gitmişler. Bir kunduzdan şüphelenmişler ve onu takip etmeye başlamışlar. Hırsızın o kunduz olduğunu görünce bu kunduzu alıp bunun doğru bir şey olmadığını söyleyip, hem kendi eşyalarını alıp hem de ona büyük bir ders vermişler.

Aras KIRDAĞ

6/A Sınıfı

BİR OKUL NASIL OLMALI?

Sevgili Arkadaşlarım ve Öğretmenlerim...

Bugün sizlere kendi okulumuzun davranışları ve okul içinde nasıl davranılması gerektiğinden bahsedeceğim. Hiçbir okul kusursuz olmadığı gibi düzeni ve disiplin konularında eksik olduğu için bu, okulun kalitesini ve insanların okul hakkında bahsettiklerini de değiştirir.

Normal bir okulda temizliğin en önemli hususlardan biri olduğunu düşünüyorum. Bunlar; kantinin, lavaboların, sınıfların ve koridorlarının temiz olması gerekir. Bu hem öğrencilerin hem de öğretmenlerin hayatını riske atar. En önemli ikinci husus ise sınıflardaki sıra, sandalye, tahta vb. şeyleri boyamamalı ve çizmemeliyiz. Çünkü okula eğitim için geldiğimizi unutmamalıyız. Ayrıca duvar boyaları ve dış cephede bir okulun görünümü için önemlidir.

Disiplin de bunlardan sonra gelir. Bir sınıfta öğrenci başarısı öğrenci -veli- öğretmen işbirliği ile olur. Öncelikle sınıf kuralları bilinmelidir. Ders araç gereçleri tam olarak getirilmeli, ödevler yapılmalı, ders işlemeye istekli olunmalıdır.

Öğretmenler de dersi daha eğlenceli işlemeye çalışmalıdır, aksi halde öğrencilerin derse ilgisi azalabilir. Eğitim öğretim sadece sınıfta değil değişik yerlerde yapılmalıdır. Öğrencilerin ilgisini taze tutacak çalışmalar yapılmalıdır.

Bir okul hakkındaki düşüncelerim bu şekilde. Okuduğunuz için teşekkür ederim...

Defne AYKURT

8/A Sınıfı

TELAŞ YOK

Dün işten çok yorgun gelmiştim. Eve gider gitmez uykuya daldım. Bir anda ``güm`` diye bir ses geldi. Uykumdan korkuyla uyandım. Evin etrafından gezinerek tüm odalara baktım, belki dışarıdan gelmiştir diyerek odama uyumaya gittim.

Bir iki dakika sonra aniden çığlık ses, geldi. Odamdan çıkmak istemedim. O kadar korkmuştum ki telefonumu alıp arkadaşım Eda'yı aradım ama telefonu açmadı. Hiç düşünmeden Mert'i aradım. Telefonu açmış ``Alo`` demişti.

-Mert kusura bakma uykundan uyandırdım. Ama çok korkuyorum hemen bana gelmelisin. Dedim telaşlı sesimle.

-Sorun değil Sudden uyumamıştım zaten. Ne oldu neden korktun? Dedi.

-Evden çığlık sesleri geliyor korkuyorum. Hem saat 03:23 neden uyumadın? Neyse bunun bir önemi yok. Hemen bana gel ne olur. Dedim hızlıca.

Mert en iyi arkadaşımıydı tabi. Bir süre konuşmadan sonra, hiç düşünmeden geleceğini söyledi. 30 dakika sonra kapı çaldı, korkarak gidip açtım. Mert başımda duruyordu, ve şöyle dedi;

-Hey telaşlanma Sudden hem yoga salonunda hocamız ne demişti? ``telaş yok`` sihirli kelimeyi hatırla.

-Denedim ama hala korkuyorum. Dedim.

Bir anda odamdan ayak sesi geldi. Mert bir anda elindeki beyzbol sopasını tutarak odama girdi ve bir anda

-Hey, orada kal! Dediğini duydum

Kadına Şiddete Hayır

Ceylan Polat

7/B Sınıfı

İLİK NAKLİ OLUNCA NELER HİSSETTİM?

Merhaba, ben Ceylan Polat. 13 yaşımdayım, İzmir'in Buca ilçesinde yaşıyorum. Bugün sizlere ``İLİK NAKLİ OLUNCA NELER HİSSETTİM ?`` sorusuna cevap vereceğim. Bir çoğunuz beni gazeteden, Google'da veya televizyonda görmüşsünüzdür. Çoğu çocuk hastalıklı doğar bazı anneler babalar bir bebeğin engelli ve hastalıklı olduğunu duyunca aldırır, bazıları ise sokağa atar bırakır terk eder evlatlarını bazıları ise ona sahiplenir ona yavrum, evladım der ve bağrına basar işte benim ailem ise evladım, yavrum diyenlerden. İyi ki böyle bir annem babam var.

Şimdi ise size ``İLİK NAKLİ OLUNCA NELER HİSSETTİM ?`` sorusuna cevap vereceğim. İlik nakli olunca sanki sırtımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. İçimde kelekler uçuştı, bir mutluluk, sevinç sardı beni. Koşarken oynarken daha rahat hissedeceğimi düşündüm, ailemle gezip tozacağımız günleri düşündüm, alışveriş yapacağımız günleri düşündüm ve bu günlerin geleceğine inanıyorum. Yasaklarım devam ediyor, dışarı çıkamıyorum, dışarıdan yemek yiyemiyorum, ince kabuklu yiyecekler yiyemiyorum pişirse yiyebilirim ve tabiki de paketli gıdalar ve konserveler yiyemiyorum, bunları duyunca çok üzüldüm ama geçeceğine inanıyorum.

Evde çok sıkıldım. Kardeşsiz olmak beni çok üzüyor. Keşke bir kardeşim olsa diyorum içimden, siz siz olun kardeşinizi üzmeyin ona sarılın, yiyeceklerinizi paylaşın, eşyalarınızı paylaşın. Okula gidemiyorum okulu çok seviyorum, ama okuldan ayrılınca daha da özledim. Siz çocuklar ne olursa olsun okulun değerini bilin. Ailem hakkında da sevindiğim çok şey var: Ben talesemi major hastalığım olduğu günler annemin çok yoğun olduğunu anladım. İlik nakli olunca onun ve babamın sırtından çok büyük bir yük kalktı.

Ceylan Polat

7/B Sınıfı

ATATÜRK

Sınıfta en güzel yer,
Senin köşen ATATÜRK.
Kalbimde en güzel yer,
Senin yerin ATATÜRK.
İlk yazıyı öğrendim,
Seni yazdım ATATÜRK
Okumayı öğrendim,
Sevindin mi ATATÜRK.

Süreyya GÜLERYÜZ

5/A Sınıfı

KURBAĞANIN MACERALI YOLCULUĞU

Bir gün bir kurbağa arkadaşlarıyla saklambaç oynuyormuş saklanma sırası ona gelmiş saklanacak yer ararken yosunları görmüş küçük olduğu için orda görünmiyeceğini düşünmüş .Tam kurbağa saklandığı an arkadaşları başlamış aramaya baya bir süre aramışlar fakat bulamamışlar. Arkadaşları kurbağayı uzun süre bulamayınca kurbağa tam çıkacakken küçük bir girdaba yakalanmış ve girdap onu uçurmuş ve kurbağa kaybolmuş kasabasını aramaya çalışırken iki tane insan ve bir tane timsah görmüş timsah kafesten "Hey! çocuk kaybolmuş gibi duruyorsun beni çıkarırsan sana kasabanı bulmakta yardımcı olabilirim demiş."Kurbağada inanıp peşinden gitmiş. Çok dikkatlice kafesin kapağını açmış ağzıyla ,timsah kurtulmuş insanlarda farketmeyip gitmişler insanlar gittikten sonra timsah kurbağayı kovalamış kurbağa kendisini kandırdığını anlayıp hızlıca kaçmış timsah kurbağanın nereye gittiğini anlayamamış bile kurbağa timsahı atlattıktan sonra acıkmış ve yemek aramaya başlamış ve karşısına bir balık çıkmış kurbağa balığa yaklaşıp "Sen kurbağalar kasabasını biliyor musun?" diye sormuş. Balık" Evet" demiş kurbağa buna çok sevinmiş tam yola çıkacakken tehlikeli bir köpekbalığı gelmiş. Balık ile kurbağa saklanmış biraz zaman geçtikten sonra orada uyuya kalmışlar uyandıklarında hemen yola çıkmışlar. Balık ile kurbağa acıkmış ve yemek bulmuşlar yiyip yola çıkmaya devam etmişler uzun bir yolculuk yaptıktan sonra kasabayı bulmuşlar herkes kurbağayı görünce çok sevinmiş ve balığa onu buraya kadar getirdiği için teşekkür etmiş balığın işi olduğu için gitmiş ve herkes kurbağanın daha dikkatli olması için uyarmış .Kurbağa söz vermiş "artık daha dikkatli olacağım ve sizi endişelendirmeyeceğim" demiş herkes bu sözü duyduğuna çok sevinmiş ve kasabalarında rahatça yaşamışlar.

UĞUR EFE ŞAHİN

6/A Sınıfı

KÜÇÜK ÖRDEK

Bir varmış, bir yokmuş bir zamanlar küçük bir gölde bir çift yaşamış. Bu çiftin yakın sürede küçük bir yavruları olmuş. Yavrunun adı Başak'mış. Başak doğumuyla birlikte babasını kaybetmiş. Annesiyle beraber yaşamaya başlayan Başak beyaz tüyleriyle göldeki en tatlı, en akıllı ve en cesur ördekmiş.

Başak'ın annesi Başak büyüdükçe onu her gün kayalıkları aşmaması için tembîh ederdi. Annesinin söylediklerine göre “ata ördekler bir zamanlar oraya gitmiş ve bir daha geri dönememişler”. Bu yüzden anne ördek korkusundan onu her gün uyarır ve gözlemlerdi. Fakat Başak annesinin bu söylediklerinden korkmak yerine oraları görmek ve oralara gitmek için can atıyordu. Bir gün gene dışarı çıkan Başak annesinin gözetimi altında sadece gölün belli bölümlerinde arkadaşlarıyla oynuyordu. Başak'ın annesi az süre sonra yorgunluktan uyuya kaldı. Başak ise hemen bu fırsatı kullanıp kayalıklara gidecekti. Arkadaşları onu ne kadar uyarsa da, Başak çoktan kararını vermişti. Hemen dikkatlice kayaları tırmandı. Kayalıkları aştığında hiçbir şey göremedi, sadece biraz daha büyük bir göldü burası. Ancak ilerden sesler geliyordu üstelik her taraf otlak ve sarmaşık doluydu. Başak bu ıssız gölde sessizce ilerliyordu. Başak gittikçe sesler geliyordu. Sonunda Başak sarmaşıkları çekip sesin kaynağını buldu. Meğerse burada büyük bir yaşam varmış. Tıpkı Başakların yaşadığı yere benziyormuş burası ama buradaki ördekler daha fazla ve gelişmişlerdi, ördekler kendi evlerini kendileri yapmıştı. Başak ördeklere hayranlıkla bakarken biri onun buralarda yabancı olduğunu hemen fark etmiş ve yanına geldi. Başak ile tanışan ördek bir yandan onu gezdiriyor bir yandan da onunla sohbet ediyordu hem de onu arkadaşlarıyla tanıştırdı.

Zaman su gibi aktı, gün batmak üzereydi. Başak annesini daha fazla telaşlandırmak istemiyordu. Bu yüzden arkadaşlarıyla vedalaşıp evine döndü. Onu gören annesi hemen koşup ona sarıldı. Daha annesi soramadan Başak hemen olanları annesine anlattı. Bunu duyan annesi olanlara inanmadı ve oğlunu uyardı(...) Birkaç gün sonra Başak ve annesi kayalıkların ardında yaşayanları ziyarete gitti, gerçekten burada yaşam vardı. Başak'ın annesi oradakilerle konuşup ortak bir karar aldı. Artık Başaklarda onlarla yaşayabilirdi. Kısa süre içerisinde ailesi ve arkadaşlarıyla oraya yerleşen Başak bir daha asla annesinden izinsiz bir şey yapmaması gerektiğini öğrendi. Ve artık Başak ve annesi huzur içerisinde orada yaşayacaktı.

“Kim bilir belki de ata ördekler burada kaldıkları için geri dönmemişlerdir”

Sare ATAGÜN

6/A Sınıfı

TİLKİ VE TAVŞAN

Günlerden bir gün ormanda bir tilki bir de tavşan yaşarmış. Tilki, tavşanı hiç sevmezmiş. Onun olduğu yerden hemen uzaklaşır, kendisiyle yüz yüze gelmek dahi istemezmiş. Tavşan, onunla bir bağ kurmak çok istiyormuş ama tilki buna kesinlikle izin vermiyormuş. Bu durum tavşanı çok üzüyormuş. Çünkü bu koca ormanda tek ve arkadaşsız kalmak onun zoruna gidiyormuş. Tavşan her gece bu duruma ağlıyor, tilkiyle arkadaş olmak istiyormuş.

Ama tilki hiç üzülmiyormuş. Belli ki artık o, bu duruma alışmış ve insan istemiyormuş.

Günlerden bir gün tilkinin yemekleri tükenmiş ve mutsuzluktan ağlamaya başlamış. Tavşan yürüyüş yapmaya çıktığında tilkiyi mağarasının kapısının önünde ağlarken görmüş ve gidip ona sormuş:

-Tilki, neden ağlıyorsun?

-Yemeğim tükendi. Açlıktan gözüm kararmaya başladı. Durumum çok kötü, demiş. Bunu duyan tavşan bir yandan tilkinin ona yaptıklarını aklına getirmiş. Ama gerçekten tilkinin durumu kötüymüş. Hemen tilkiyi mağarasına götürmüş. Ona bir bardak su ve bir adet havuç vermiş. Tilki tavşanın verdiklerini yemiş ve ona çok teşekkür etmiş. O günden sonra tilki tavşanın değerini anlamış ve onunla arkadaş olmuş. Her gün onunla buluşuyor ve oyunlar oynuyorlarmış. Çok iyi arkadaş olmuşlar...

Ayşe ZEKİ

5/D Sınıfı

YURDUMUZ

Kimse demesin sen ölüsün
Dağ gibi yurdum var görürsün
Arkamdaki yurtsuzlar biraz sussun
Bu vatan kalkmaz size aklınız dursun

Ya kalsaydık ülkesiz
Ya olmasaydı Ötüken’imiz
Ya olmasaydı askerlerimiz
Kalır mıydık ellere biz

Ayağını denk al yabancı asker
Bak TÜRKLER ne der
TÜRK ata bindiğinde FATİH’TİR YAVUZ’DUR
Attan indiğinde Mevlana ‘dır Yunustur

Azra GÜNDOĞDU

8/D Sınıfı

TAVUK MOLİ'NİN MACERASI

Bir varmış bir yokmuş. Küçük bir kasabada küçük bir çiftlik varmış. Bu çiftlikte Moli isimli bir tavuk varmış. Moli her sabah kahvaltudan sonra çiftliğin en yaşlı hayvanı olan kaplumbağa Tostos'un yanına gidip sihirli ormanın sesini dinlemeyi çok severmiş. Bir gün Moli de sihirli ormana gitmeye karar vermiş. Yanına birkaç tane eşya alıp Tostos'un yanına gitmiş. Moli: "Tostos dede ben sihirli ormana gitmek istiyorum. Bana nasıl gideceğimi söyler misin?" dedi. Tostos: "Evet bu mümkün ama yolda önüne değişik yaratıklar çıkarsa korkma! Sana bir şey yapmazlar ama" Moli: "Ama ne?" Tostos: "Koca kötü kurda dikkat et. Sana yanlış yolu söyler." Moli: "Tamam Tostos dede." dedi ve haritayı aldı. Yolda önüne bir bahçe cücesi çıktı. Moli: Merhaba, bir şey mi arıyorsunuz?" dedi bahçe cücesi: "Gözlüğümü bulamıyorum. Bana yardım eder misin?" dedi. Aramaya başladılar Moli: "Nerde düşürdüğünü hatırlıyor musun?" dedi cüce: "Hımmm... galiba çilek toplarken düşürdüm" Moli: "O zaman oraya bakalım" dedi. Moli ve bahçe cücesi ararken cüce: "Buldum!" dedi Moli de yola devam etti. Moli'nin karnı açtı, yemek bulmak için yola koyuldu. Biraz ilerledikten sonra bir meyve bahçesi gördü. Tam içeri girecekken önüne üç başlı yılan çıktı. Moli korkmuştu ama Tostos dedenin dediğini hatırladı Moli: "merhaba içeriden biraz meyve alabilir miyim? Karnım çok aç." dedi yılan: "Sana bir bilmece soracağım bilersen istediğin kadar meyve alabilirsin. Unutma üç hakkın var. En çok kardeşi olan meyve nedir?" dedi Moli: "Hımmm... galiba buldum mandalina olabilir mi?" yılan: "Hayır iki hakkın kaldı" Moli: "Peki nar mı?" yılan: "Son bir hak." Moli: "Buldum! üzüm." yılan: "Doğru istediğin kadar meyve alabilirsin." dedi. Moli karnını doyurup yola çıktı. Bir anda önüne koca kötü kurt çıktı. Moli çok korktu, hemen ağaç dalına çıktı Moli: "Ne istiyorsun benden seni kötü kurt?" Kurt: "nereye gidiyorsun? Sana yolu söylerim." Demiş. Moli: "Ben sihirli ormana gidiyorum" demiş. Kurt ona yanlış yolu göstermiş. Moli tostos dedenin dediğini unutmamış haritadan bakarak kolaylıkla sihirli ormanı bulmuş ve orada yaşamaya karar vermiş. Aradan1 hafta geçmiş kurt kanı aç bir şekilde sihirli ormana gitmiş. Moli çok korkmuş evine giderken kurt onun kanadını pençelemiş. Moli koşa koşa eve gitmiş hemen kendine pansuman yaptı. Aradan üç gün geçmiş avcılar kurdun peşindeymiş. Moli, hemen kanadıyla saldırmış. Kurt: "az önce benim hayatımı kurtardın çok teşekkürler." dedi. Moli: "Arkadaşlar bunun için var." deyince tavuğa yaptığını hatırlamış çok pişman olmuş ve artık iyi biri olmuş.

Duru DEMİR

5/ Sınıfı

YAŞASIN CUMHURİYET

Cumhuriyet özümdür
Türküm demek sözümdür
Bayrak vatan canımdır
Yaşasın Cumhuriyet

Ülkemin yönetim şeklidir
Hedefleri bellidir
İnsanı yüreklidir
Yaşasın Cumhuriyet

Hedefimiz hep ileri
Dönmek yoktur hiç geri
Ülkemin en büyük zaferi
Yaşasın Cumhuriyet

Atam hedef gösterdi
Halkı ardından geldi
Ülke el ele verdi
Yaşasın Cumhuriyet

Coşku ile kutlanır
Göklerde dalgalanır
Omuzlarda yükselir
Yaşasın Cumhuriyet

Yedi düvele karşı
Şanlı istiklal marşı
Gençlere emanettir
Yaşasın Cumhuriyet

Birlik kardeşlik içinde
Yaşadık yıllar yılı
Hepimizin tek yolu
Yaşasın Cumhuriyet

Cumhuriyet şereftir
Bizlere emanettir
Sonsuza denk var olsun
Yaşasın Cumhuriyet

29 Ekim doğuşun tarihidir
Asırlar geçse bile
Halkımın şerefidir
Yaşasın Cumhuriyet

Esma Tuana DÜZENLİ
8/A Sınıfı

DAİMA MUTLU OL

Bugün çok mutluyum,
Kalbim pır pır atıyor .
Etrafımda kelebekler,
Dönüp dönüp duruyor.

Selam verdim Güneşe,
Sıcacık gülümsememle.
Sevincimi paylaştım,
Bütün herkesle.

Hava karardı yine,
Vedalaştım Güneş'le.
İçeri girip bekledim ,
Bütün hevesimle.

Bugün de akşam oldu yine,
Güneş de gitti kendi evine.
Yine mutlu geçti bu günüm,
Uyku vaktim geldi yine.

Fulden KELLEOĞLU

5 A Sınıfı

GELECEKTE NELER BEKLİYOR BENİ

Gelecek hakkında bir şeyler biliyorum: Meslek olarak beden eğitimi hocası olmak istiyorum ve zor olduğunu da biliyorum... Eğlenebileceğim ve sevdiğim meslek olduğu için bu mesleği istiyorum. Ben Tefvik Hocamdan bilgiler alıyorum, spor lisesi için hocalarım yardım ediyor ve ben bu meslek için çok çalışacağım. Mesleğime kavuştuğumda büyük ihtimale çok mutlu olacağım çünkü sonunda sevdiğim mesleğe ulaşmış olacağım. Eğer mesleğime kavuşursam sadaka vereceğim...

Ailemle birlikte yurt dışına çıkmak istiyorum gitmek istiyorum Almanya 'da gezmek için güzel yerler var ve Almanya'ya gitmek için Almanca bilmek lazım. Almanca'yı öğrenebilmek için de özel ders almayı düşünüyorum. Tek Almanca'yı öğrenmekle kalmayacağım ne güzel başka diller öğreneceğim. Bence bilmemek cahillik değil öğrenmemek cahilliktir, diye düşünüyorum. Yeni şeyler öğrenmeyi çok seviyorum...

Hayallerimden biri de yurt dışında çalışıp para kazanıp döndükten sonra döndükten sonra ticaret yapmak... Daha çok param olacak, paramın yarısını bağış yapacağım ve elimden ne gelirse yardım edeceğim... İyilik yapan iyilik bulur ve ben bağış yapmayı çok seviyorum... Bu arada evlenmeyi de düşünmüyorum. Sonra da eğer hala okulumuzda çalışıyor olursanız gelip hocalarıma teşekkür etmek istiyorum.

Hazal ARTİL

8/C Sınıfı

ÜÇLÜ ARKADAŞ GRUBU

Selin, İrmak ve İrem çok yakın üç arkadaştı okullarında çok popüler olmasalar da okulun en popüler kızlarındansa daha iyi bir arkadaşlıkları vardı . Bunun için mutlulardı çünkü birbirlerini kardeş gibi görüyorlardı . Bu onların bağlarını iyice güçlendiriyordu , onlar da mutlu oluyorlardı . Ancak onların bu bağlarını kıskanan bir popüler arkadaş grubu vardı , bunlar Selin, İrmak ve İrem'in bağıni koparmak için onların arkasından bir oyun oynamaya karar verdiler .

İrem'in çantasına İrmak ve Selin'in hakkında kötü şeyler yazıp koydular . Selin , İrem'den kitap istediğinde İrem ,Selin'e çantasından almasını söyledi Selin , İrem'in çantasını açtı . Kitabı aldı ve diğer kızların kitabın arasına koydukları kağıt yere düştü . Selin kağıdı eline aldı ve İrem'e "Kanka ben bu kağıdı okuyorum." dedi . İrem ne olduğunu bilmediği için de Selin'e oku dedi. Selin kağıdı açtı ve okumaya başladı kağıdı okudukça içi yanıyor, parçalanıyordu ancak İrem'in böyle birşey yapmayacağına emin olduğu için laf etmiyordu ya da edemiyordu . Ama yine de gidip arkadaşına söyledi . Arkadaşı İrmak, İrem'in böyle yapmayacağını biliyordu .

Sonra ise biraz düşündükten sonra İrem'in böyle yapmayacağını bildikleri için İrem'le konuşmaya gittiler . Okulun popüler kızları da o sırada boş durmadı ve gidip İrem'i kendi taraflarına çekmişlerdi popülerlik gözünü boyayan İrem popüler kızların tarafına geçmişti bile karşı tarafın planı tıkır tıkır işliyordu . Kızlar İrem'i kantine götürdüler planları üzerine de, neredeyse okulun tamamı kantindeydi .

İrmak ve Selin ,İrem'le konuşmaya gittiklerinde gözünü popülerlik bürüdüğü için İrem onları umursamadı bile ve dolayısıyla bu onları küçük düşürdü . Ancak İrem ise arada kalmıştı ertesi gün yeni arkadaş grubu onu dışladığında en iyisinin can dostları olduğuna karar verdi ve onlardan özür diledi ,İrmak ve Selin konuştular ve bunun bir tuzak olduğunu İrem'e kağıdı gösterdiler ve İrem'e bu kağıtta yazılanlar hakkında bir bilgisi olup olmadığını sordular. İrem de yazılanlar hakkında bir bilgisi olmadığını ve aralarını bozmak için bir oyun olduğunu arkadaşlarına söyledi.

Kardeşliklerini bozmaya çalışan kızlardan intikam almak için diğer gruba bir oyun oynadılar. Ertesi gün İrem yine onlarla gezerken onları kantine götürdü yine neredeyse okulun çoğu gelmişti çünkü onlar bu planın minik bir parçasıydı sonra İrem popüler kızların bütün planını herkese anlattı, onlar ise bütün okulun önünde çoktan yüzleri kızarmıştı bile .

Bu hikayeden gerçek arkadaşlığı hiç kimseye değişmememiz gerektiğini öğrendik .Bunu sakın unutmayın ve kimseyi dışlamayın.

Hülya Elif KAYA

6/C Sınıfı

MİLLİ KÜLTÜRÜMÜZDE TÜRKÜLER

Milli kültürümüzde müzik çeşitleri çoktur ve önemlidir.

Örnek Türk müziği türleri:Türk halk müziği ,Türk sanat müziği, tasavvuf Ve modern Türk müziğidir. Bizim müziğimizin önemi çoktur çünkü bizim neredeyse her bir şarkımızın ,her bir türkümüzün bir hikayesi vardır, mesela hepimizin bildiği, kına gecelerinde çok söylenen yüksek yüksek tepelere türkümüzün hikayesi şudur:eski dönemlerde bir köyde Zeynep diye bir kız yaşarmış ,Zeynep kısa bir süre sonra evlenir ama Zeynep in gittiği köy ve ailesinin yaşadığı köy arasında tam üç gün üç saatlik bir mesafe varmış bu nedenle ailesini sık sık göremezmiş. Zeynep ailesini tam yedi yıl boyunca görememiş ve her akşam evin çatısına çıkarak bu türküyü söylemiş , bu özlem giderek içine dert olmuş ve sonrada dayanılmaz bir hale gelmiş.kocasınında bu nedenle zeynep sevgisi azalmaya başlamış.Bu durumda Zeynepin hastalanmasına yol açmış.zeynep hastalanınca anne ve babasını köye çağırtmış ama artık çok geçti annesi ve babası kızlarıyla son bir kez türküyü söylemişler ve Zeynep hayata gözlerini yummuş.bazı çalgı aletlerimiz ise bağlama, ney ,zurna ve davuldur. Türkülerimiz kültürümüzde bir aynadır, bizleri bir araya getirip aynı duyguları yaşatır. Kimliğimizin bir parçası olan bu zenginlik kuşaktan kuşağa aktarıldıkça canlılığı korunmaktadır.

Bundan anlayacağımız şey türkülerimiz çok önemlidir ve korunmalıdır.

Zehra Miraslova BAYRAK

6/A Sınıfı

İNSANI NELER OLGUNLAŞTIRIR?

Merhaba, sizlere yaşadığım ve beni olgunlaştırdığını düşündüğüm bir şeyler anlatacağım. Bazı kişilerle aramda geçen şeyler beni yordu ve yıprattı ama insan savaşmadan, mücadele vermeden bazı şeylerin faydasını elde edemez.

Beni olgunlaştırdığını düşündüğüm şeylere gelirsek: annem ayrı şehirde (Manisa), babam ayrı şehirde (İzmir). Babamın sevgisi- değeri- verdiği şefkat bir işe yaramıyor çünkü baba sevgisi gördüğüm zaman anne sevgisinden mahrum kalıyorum babam annemin, annem ise babamın yerini tutmuyor. Ben de her çocuk gibi ailemle vakit geçirmek, parkta oynamak, alışverişe gitmek, hep beraber aktivite yapmak isterim ama bu durumda olan bir tek ben değilim milyonlarca çocuk bu durumu yaşıyor: Onlar da benim gibi anne ve baba sevgisini eşit miktarda alamıyor. Bu durumda çocuklar okulda derslerine kendini veremiyor, herhangi bir aktiviteyi odaklanmadan gerçekleştiriyor... Bu, buz dağının da görünmeyen kısmı da anne ve babası hayatta olmayan çocuklar... Anne ve babası ayrı olan bir çocuk anne ve babasını- illaki -ailesini görebilir ama anne baba hayatta değil ise ancak mezar taşlarını ve eski fotoğraflarını görebilir, bu da ayrılık durumunda bin kat daha üzücü bir durumdur. Arkadaşlar kendimi şöyle rahatlatıyorum: Evet annem babam ayrılır ama en azından hayattalar, onlarla zaman geçirebiliyorum, sarılabiliyorum, öpebiliyorum, kokuları içime çekebiliyorum ...Bu yüzden bir şeylerin kıymetini biliyorum.

Allah' tan gelene sabrediyorum, büyük insanları düşünüp ibret alabiliyorum... Örneğin; Atatürk, Peygamberimiz Hz. Muhammet (sav) ...Onlar ne kadar küçük yaşta babalarını ve annelerini kaybetmişler ama bu durum onları olgunlaştırmış, büyük insan olmalarını engellememiştir. Beterin beteri var... Bazen ne kadar zor olsa da güzel şeyleri görmek için çabalamalıyız.

Yasin Duru

8/C Sınıfı

YALNIZLIK

Yalnızlık, insanın iç dünyasında derin izler bırakan bir histir. Tanımlamak gerekirse; bireyin çevresinde insanlarla iletişim de olmasına rağmen kendisini duygusal olarak bağlantısız ve soyutlanmış hissetmesi durumudur. Bu his bazen fiziksel yalnızlıkla, bazen de kalabalık içinde hissedilen bir iç boşlukla kendini gösterebilir.

Örnekleme gerekirse; yeni bir şehre taşınan kişinin, çevresinde birçok insan olmasına rağmen kimseyle derin bir bağ kurmaması yalnızlığın bir örneğidir. Bir başka örnek olarak, sosyal medyada binlerce takipçisi olup da kimseyle samimi bir paylaşım yapmayan bir birey de yalnızlığı hissedebilir.

Karşılaştırma yaparsak yalnızlık ile özgürlük arasında ince bir çizgi vardır. Özgürlük, insanın istediği gibi hareket edebilmesi ve kimseye bağlı olmadan yaşayabilmesi anlamına gelirken; yalnızlık içinde sesi yankılanan boş bir odaya benzer. Yalnızlık, bazen de insanın kaçması gereken bir duygu olabilir.

Buse ÖZTÜRK

5/A Sınıfı

SEVİNÇ

Yaşat, yaşat içindeki çocuğu
Dağıt gönlündeki mavi boncuğu,
Dans et coş zarif kuğu,
Gözlerin parlasın, gitsin buğu.

Seviyor musun? Şimdi daha çok sev,
Ne kutsal mutlu ailenin olduğu ev,
İçindeki sevgi büyüsün olsun dev,
Yaşamak ne ödev ne de zor görev.

Bak güneş bugün daha parlak ve sıcak,
Aradığın sevinç salıncakla sallanmak,
Yüzün gülsün en güzel sevgiyi yaşamak,
Şimdi uzat elini yaşama tutunarak.

Yaşam senin için var, seninle yaşar
Bak, sevinç içinde papatya gibi açar.
Gülümseyen yüzün mutluluk saçar,
Sevgi sevdiğine ışık gibi kucak kaçar.

Meryem YORGUN

5/C Sınıfı

Enkai : Kori to Hono

KUROKAGE

Karanlık çökmüştü. Yıllar önce, dünyanın unuttuğu bir laboratuvarın derinliklerinde, insanlığın sınırlarını zorlayan bir proje başladı. Adı Kurokage'ydi. Hükümetin bile kayıtlardan sildiği bu proje, sıradan insanları tanrılara dönüştürmeyi amaçlıyordu. Genetik kodlar, antik mühürler, doğaüstü enerjiler...Hepsi tek bir potada eritildi. Ve sonuç? Felaket.

Çoğu denek delirdi. Kimisi infilak etti, kimisi sonsuz bir ağrının içinde eridi. Ama birkaç tanesi evrim geçirdi. Onlardan biri, alevin içinden yürüyerek çıkan bir kadındı: Shiruga. Gözleri kor ateşi gibi yanıyordu. Elleriyle duvarları eritebiliyor, sesiyle zihinlere korku salabiliyordu. Diğer denekler onun çevresine toplandı. İlk başta bir kurtarıcıydı. Sonra bir lider.

Shiruga, Kurokage projesinin yaratıcısı Dr.Kaien'i kendi karanlık alevleriyle yaktığında tek bir cümle söyledi:

-Zayıf olanlar yanar. Güçlü olanlar yeniden doğar.

O gece Kurokage resmen doğdu. Bir çete değil, bir inanç haline geldi. Kuralları yoktu. Sadece bir yasa geçerliydi: Güç, adaleti tanımlar. Shiruga'nın gölgesinde büyüyen bu dört kişilik aile, dünyayı kendi suretlerinde yeniden şekillendirmeye and içti. Raiken gibi melezler onların avıydı. Çünkü Shiruga, bir gün tüm elementlerin kontrolünü ele geçirerek alevden yeni bir dünya yaratmayı planlıyordu.

Bölüm 1- Yıkımın İzleri

Şehir, bir zamanlar hayat doluydu. Şimdi ise sadece harabe ve sessizlik kalmıştı. Dev binaların enkazı toprakla birleşmiş, bazıları ise hala dumandan duman çıkarmaya devam ediyordu. Her adımda kırık camların, çökmüş duvarların arasında ilerlerken, Raiken her zaman olduğu gibi soğukkanlıydı. Gözleri, karanlık gökyüzünün altındaki her hareketi izliyordu. Şehirde yalnızca o vardı, ama bir şeyler fısıldıyordu. Bu sessizliğin ardında bir tehlike vardı. İzlediği yol, Kurokage'nin son izlerinden biriydi. Bu şehir, birkaç hafta önce Kurokage üyeleri tarafından aniden saldırıya uğramıştı. İnsanlar kaçmıştı, geriye ise sadece yıkım kalmıştı. Raiken, bir görev için gelmişti buraya: Kurokage'nin lideri Shiruga'nın izlerini bulmak. Ama bu şehirde neyi bulacağı hakkında hiç fikri yoktu.

Bir anda, Raiken'in adımlarına tepki veren bir ses duydu. Bir figür, karanlık bir köşeden hızla çıkıp, yıkık binanın çatısından atladı. Bir düşman... Raiken'in gözleri hızla yavaşladı. Figür, ondan çok daha büyük ve korkutucu bir varlıktı. Siyah giysileri, gölgesini genişletiyor, her hareketi tehditkar bir güven taşıyordu. Raiken, hemen kılıçlarını çekti. "Raiken" dedi figür, sesi derindi ve bir o kadar da korkutucuydu. "Shiruga'nın isteklerine karşı gelirsene, bedelini ödeyeceksin. Ben Mugen'im, gölgelerin efendisi. Şimdi gerçekliği benimle birlikte yok edeceğiz."

Raiken, kararlı bir şekilde kollarını sıvadı. Mugen'in söyledikleri ne kadar tehditkar olsa da, o an her şey netti. Bu sadece bir karşılaşma değildi, bu bir savaş olacaktı. Mugen aniden hareket etti, gölge gibi bir hızla kayarak Raiken'in önüne geçti. Bir elini havaya kaldırdı ve

gölge dalgaları yükseldi, etrafındaki tüm ışık aniden kararmaya başladı. Raiken, kendi içsel gücüne güvenerek bu ortamda bile soğukkanlı kalmak zorundaydı. Bir anda gölge Raiken'in etrafını sardı, sanki her yönü engelleyen bir duvar gibi. Mugen, her hareketiyle gerçekliği büküyordu. Raiken'in kılıçları ateş ve buzla parlıyor, ama her vuruşu sanki havada kayboluyor gibi hissediliyordu. "Bunu yapamayabilirim" diye geçirdi içinden Raiken buz kılıcını savurarak. Ama kesemedi gölgeleri. Mugen gülümseyerek ona doğru adım attı, elleriyle sanki zamanın akışını yavaşlatıyordu.

Mugen yerinden bile kıpırdamadan, sadece ellerini kaldırarak zamanın akışını yavaşlatmaya devam ediyordu. Raiken'in her hareketine karşı koymaya başladı. Raiken, kendi içindeki öfkeyi ve soğukkanlılığı dengeleyerek, ateş kılıcını savurdu. Kılıç ateşiyle gölgeleri yakmaya başladı. Her darbe, alevin içine gömülen karanlık yaratıkları yakarken, Mugen'in gülümsemesi hiç silinmiyordu. "Senin gibi birinin, gölgeyi aşabileceğini sanmak naiflikten başka bir şey değil." Dedi Mugen sesini kalınlaştırarak. "Bu şehirde her şey, senin için yalnızca bir ilüzyon." Raiken, Mugen'in söylediklerini duymazdan geldi. Buz ve ateş arasında denge kurarak, hareketlerini hızlandırmaya karar verdi. Gölgelerin engellemesi zor olsa da, Raiken'in yetenekleri de o kadar etkileyiciydi. Ateşin yakıcı sıcaklığı ve buzun keskin soğukluğu, Mugen'in gölgelerini yarıp geçiyordu.

Bir anda, Mugen'in gölge yaratıkları tüm gücüyle Raiken'e saldırmaya başladı. Raiken, hızlıca geri çekilerek, zemine doğru buz patikası oluşturdu ve düşmanları etkisiz hale getirdi. Bu, Mugen'i şaşırtmıştı. Buz ve ateşin bu kadar etkili bir şekilde birleşmesi, onun için beklenmedik bir hamleydi. Raiken soluklanarak bir adım attı, gözleri Mugen'e odaklanmıştı. "Gerçekliği manipüle ettiğini sanıyorsun, ama burada senin kuralların geçerli değil." Dedi. "Alevin içinde dondurabilirim, buzun içinde yakabilirim." Mugen, Raiken'in sözlerinden etkilenmemişti. O her zaman gölgeyi kontrol etmiş, her koşulda öne geçmiş biriydi. Ancak Raiken, ona beklediği kadar kolay olmayacak teslim olmayacak bir rakipti. "Hadi görelim bakalım" dedi Mugen, elleriyle bir gölge duvarı oluşturdu ve havada gölge okları belirmeye başladı. Bu oklar, hızla Raiken'e yöneldi, ama Raiken yine soğukkanlı kaldı. Bir an için, gölgeler Raiken'i kuşattı. Ama o buz, kılıcını ileriye doğru fırlatarak, gölgeleri dondurdu. Ardından, ateş kılıcını savurarak, donmuş gölgeleri yakmaya başladı. Mugen bir adım geri atarak, gerçekliği bükmeye çalıştı. Ama Raiken, hızla kollarını çapraz yaparak, hem ateş hemde buz ile birleşen bir saldırı yaptı. Gölge duvarı çatırdayarak çökmeye başladı, Mugen'in yüzü bir anlığına şaşkınlıkla değişti. Raiken sakın bir şekilde adım atarak, "Bu şehirdeki gerçekliği sen değil ben kontrol ederim" dedi. Mugen, Raiken'in gözlerindeki kararlılığı ve gücü fark etti. Bu genç savaşçı, Kurokage'nin gücünü, kendi içindeki elementlerle aşmaya çalışıyordu. Mugen, hem hayranlık hemde tedirginlikle Raiken'i izledi. Mugen Raiken'i yenemeyeceğini anlayınca kaçtı. Raiken peşinden gitti fakat yakalayamadı.

Bölüm 2- Karşılaşma

Soğuk bir gecede, yıkık bir tapınağın önünde duruyordu Raiken. Bu tapınak... Yıllar önce ailesini kaybettiği yere çok yakındı. Gölgelerin içinde bir ses duyuldu:

Shiruga:

- Görüşmeyeli uzun zaman oldu Raiken.

Raiken'in gözleri kısıldı. Arkasında duran kişi, yıllar önce ailesinin ölümünden sorumlu olan Kurokage grubunun lideri Shiruga'ydı. Shiruga arkasını dönüp yürümeye başladı. Diğerleri sessizce ortaya çıktı. Hexvolt Shiruga'ya fısıldadı.

-Bu çocuk... Bir zamanlar bizimle deneyden sağ çıkan sayılı kişilerden.

Shiruga hafifçe gülümsedi

-Onu hatırlıyorum. O gece yanıp kül olan o köyde, gözlerinde aynı ateş parlıyordu.

Raiken yumruklarını sıktı. Artık geçmişinin hayaletlerinden kaçmıyordu.

-Bu sefer kaçmayacağım Shiruga.

Shiruga Raiken'e yaklaştı. Gözlerinde küçümseyici ama bir yandan hayranlık dolu ifadeyle

-Demek hala hayattasın... Beklemiyordum. Ama yine de, şaşırmadım. Sen bizim en başarılı hatamızsın.

Raiken bir adım geri attı ama gözlerini ayırmadı Shiruga'dan

-Ne saçmalıyorsun

Shiruga yavaşça yürüdü, etrafındaki gölgeler dans etmeye başladı.

-Yıllar önce Dr.Kaijen melez DNA ile oynadığı bir projede insanlarla yaratıkların güçlerini birleştirmeyi denerdi. Sen annenin rahmine düşmeden önce bile bir denektin. Baban sıradan bir insan, annen ise bizden biriydi...

Raiken'in gözleri büyüdü

-... Doğduğunda potansiyelini hem biz hem annen fark etti. Seni almak istedik. Ama annen kaçtı. Saklandı. O köyde seni büyütmeye çalıştı. Biz de seni almak için onu bulduk. Seni aldıktan sonra anneni sen büyüyene kadar saklayacaktık. Ama işler planladığımız gibi gitmedi. O gece ateşler içinde yanan sadece ailen ve köy değildi, senin masumiyetindi.

Raiken dişlerini sıktı, yumrukları titriyordu.

-Yani... her şey... ailem... sizin yüzünüzden...

Shiruga kafasını sallar.

-Ve şimdi karşımda, kontrol edemediği güçleriyle dolu bir kılıç ustası var. Ama Raiken sen bizim eserimizsin. Bunu unutma.

Shiruga, saldırıya ilk başlayan kişi olduğu için elini kaldırıp karanlık alevden yapılmış bir mızrak oluşturup Raiken'e fırlattı. Raiken hızlıca yana sıçrayıp mızraktan kurtuldu. Havadayken sırtındaki ikiz katanalarını çekerek çapraz bir kesiş saldırısıyla Shiruga'ya atıldı. Shiruga anında savunma pozisyonuna geçti. Alevden oluşan kalkaniyle Raiken'in kılıçlarını durdurdu. Raiken yere iner inmez nançakusunu çıkarıp Shiruga'ya fırlattı. Nançaku alevleri parçalayıp Shiruga'nın yüzünü sıyırdı. Bundan hemen sonra Shiruga ciddileşti. Bunun onun için bir oyun olmadığını anladı. Shiruga alevlerden oluşan bir zırh kuşandı ve yumruklarını bir anda Raiken'e doğru sallamaya başladı. Shiruga'nın her bir adımı yerden alevler çıkarıyordu.

İkili bir anda Raiken'in usta olduğu yakın dövüŖe girdi.

Raiken kung-fu teknikleriyle saldırdı. Dirsekler, tekmeler, hızlı dönüşler. Shiruga ise her vuruŖta etrafa alevlerini yaydı, ayrıca her darbesi sarsıcıydı. Shiruga beklenmedik Ŗekilde Raiken'in ağığını bulup yumruklayarak birkaç metre uzağı fırlattı. Raiken, bir sütunu kırarak yere yığıldı. Kılıçları yere düŖtü. Shiruga ayağıyla kılıçlarını uzağı attı. Raiken doğrulmak istedi fakat vücudu artık dayanamıyordu. Raiken içinden Ŗunları geçirdi:

-Eğer Ŗimdi kalkamazsam bir daha asla kalkamam. Ailemi onurlandırmalı tüm gücümü ortaya koymalıyım.

Shiruga tam son yumruğı indirmek üzereyken göz göze geldiler.

Bölüm 3 – Küller Arasında

Shiruga'nın yumruğı havada kalmıŖtı çünkü Raiken bir anda güçlenmiŖti sanki. Raiken'in gözlerindeki mavi ve turuncu renkler belirginleŖmiŖti, bedeninin etrafında hem buz hem ateŖ bir ejderha oluŖturmuŖtu. Göz göze gelmeyi fırsat bilip Shiruga'ya tekme atarak uzaklaŖtırdı. Raiken henüz farketmemiŖti ama yeni bir güce daha sahip olmuŖtu. Shiruga'yı düŖtüğü yerden kaldırdı ve bir sütuna dayadı. Elini yavaşça Shiruga'nın göğsüne uzattı ve

-Senin alevlerin ve karanlığın... artık bana ait.

Dedi. Raiken'in eli parladı, sanki Shigura'nın içinden çıkan siyah enerji parçalandı. Havada kocaman bir mühür sembolü belirdi ve içine çekildi. Shigura'nın gözleri karardı. Kendini kaybetmiŖti, gücü yok olmuŖtu. Artık Kurokage'nin lideri olamazdı. Ŗimdi yapması gereken tek Ŗey ölümü beklemektir. Az da olsa piŖman olmuŖtu yaptıklarından.

Shigura ölümü beklerken Kurokage üyeleri tanıklık etmiŖlerdi her Ŗeye. Sessizlik bir süre sürdü. Aralarından biri:

-O bütün gücünü kaybetti! Artık bizim liderimiz olamaz!

Diye bağırdı. Mugen olayları Ŗaşkınlıkla izliyor ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Nede olsa Shigura'ya en yakın olan Mugen'di. Raiken'e meydan okusa kaybedeceğı kesindi. Onun tarafında olsa diğerleri kabul etmezdi. Tam o sırada Hexvolt kılıcını çekti:

-Ben lider olacağım!

Dedi. Kaos başladı. Güç savaŖları patlak verdi. Mugen araya girip:

-Raiken'e katılalım, onunla ilerleyebiliriz?

Diyice herkes onun üstüne atladı. Kimse bu fikri beğenmemiŖti. Her biri diğerini alt etmeye çalışırken Kurokage'nin içinde ihanet, öfke ve güç hakimdi. Tüm bunlar olurken Raiken, daha fazla dayanamayıp zemini ateŖe verdi. Geriye sadece yanık zemin ve piŖmanlık duygusu kaldı.

Raiken sessizce yürüyerek uzaklaŖmaya başladı. Sırtı dönükken yerde güçsüzce yatan Shiruga ellerini yere bastı doğrulmaya çalıştı.

-Bu daha bitmedi. Bu bir son değıl.

Vücudundan farklı, bilinmeyen bir enerji yükseldi. Mühürlenmiş olsa da içindeki şey... çok derindi. Raiken durdu ama arkasına bakmadı. Hazırım dedi sadece, ve yürümeye devam etti.

Ba
de EROL
8/D Sınıfı

KORKU

Ah, korku ah!
Ne yarattın insanlarda
İnsanların kalbine vurdun.

İnsanlar coşamıyor...
İnsanlar gülemiyor...
Herkesin içinde bir endişe.
Ne yapacağız bu panikle.

Azra COŞACAK

5/D Sınıfı

KURTULUŞ SAVAŞI YILLARI

Yıl 1922. Savaşın en şiddetli zamanları. Sadece savaşın değil kışın da en zor zamanları. Ama yapılması gereken çok önemli bir iş vardı. Dumlupınar'daki Mehmetçiklere cephaneler ulaştırmak için Uşaklı vatan sevdalısı Asiye Ana ve oğlu Mehmet gönüllü olur. O dönemde Uşak, Yunan işgali altındadır. Uşaklı analar , dokuma tezgahı görüntüsü altında ordumuz için gece gündüz mermi, tüfek, tabanca üretmektedir. Düşmanı Uşak'tan çıkarmak için Dumlupınar'da bekleyen askerlerimize cephane gitmesi gerekmektedir. Asiye Ana ve oğlu düşmana gözükmemek için gece karanlığında yola çıktı. Ana yollardan değil, düşmana görünmemek için dağ yollarından gidiyorlardı. Uşak'tan yola çıktıklarında hava soğuk ama sakindi. Banaz'ı geçip Dumlupınar'daki rampaya ulaştıklarında ise bir anda tipi başladı. Göz gözü görmüyordu. Rampada çok zorluydu. Asiye Ana hayvanlarına yalvarıyordu. Haydi benim aslanlarım ha gayret, diyordu .Öküzler de vardı. Güçleriyle tepeyi tırmanmaya çalışıyordu. Nihayet yol düzelmişti. Karargaha geldiklerinde askerler kardan bembeyaz olmuş iki vatan evladı gördüler, onları hemen çadıra alıp ısıttılar. Komutan Ali Paşa, Asiye Ana'nın elini , Mehmet'in de gözlerini öptü. Askerler hep bir ağızdan bağırdı:

-Vatan size minnettar.

Beril GİDER

5/B Sınıfı

HAYANAT BAHÇESİNDEN KAÇAN HAYANLAR

Birgün İzmir Hayvanat Bahçesinde sıradan bir gündü. Yine ziyaretçiler geliyor ,hayvanlarda kafeslerinde geziniyorlardı.Bir anda aslan şöyle dedi:

-Acaba ormanlar nasıl? Sonuçta bizim orada olmamız gerek. Ardından maymun şöyle demiş:

-Belki orman çok güzel,bir sürü yemekler,çiçekler. Aslan ve maymun böyle deyince diğer hayvanlarda çok merak etmiş ve gitmek istemişler. Hayvanların yarısı toplanıp gitmeye karar vermişler ama hayvanat bahçesinde hayanlara çok iyi bakıyorlardı. Hayvanlar ne kadar güzel baktıklarını bilselerde gitmek istemişler. Toplanıp yola çıkmışlar. Yolda giderken çok güzel şeyler hayal ediyorlardı.

Ormana ilk girdiklerinde çok beğenmişlerdi çiçekler, nehirler, hayvanlar. İkinci gün olmuş, üçüncü gün olmuş ve hayvanat bahçesinden gelen hayvanlar çok acıkmış. Normalde önlerine çalışanlar yemek getiriyor.Ama şimdi böyle birşey olmıycağını biliyorlardı.

Ardından sincap şöyle söyledi:

-Bence görev dağılımı yapalım.Bir kaçımız yemek arar,bir kaçımız barınak için çalı çırpı toplar. Ardından kuş şöyle söylemiş:

-Kimin ne yapacağını nasıl seçeceğiz? Kuş böyle söyleyince aslan atlamış ve şöyle söylemiş:

-Bence biri başkan olsun .Kimin ne yapacağına karar versin vee o da ben olayım! Bunu duyan maymun:

-Neden sen oluyorsun.Burda herkes olmak istiyor belki.Demiş. Aslan kahka atarak:

-Bu boyunlamı olacaksın,ayrıca en güçlünüz de benim. Maymun şöyle söylemiş:

-Ona bakarsan en hızlısı da benim.Kuş,aslan ve maymunun konuşmasını duyunca şöyle söylemiş:

-Bende çok yükseklere uçabiliyorum. Böylece hayvanlar tartışmaya gimişler. Hekes bi kendini övüyor bi şu olsun bu olsun diyorlar. Bu tartışma sonucunda hava karardı havanın karardığını gören tavşan şöyle söyledi:

-Bakın sizin tartışmanız yüzünden hava karardı ve yine bir şey yapamadan yatacağız. Bütün hayvanlar yattı. Sabah uyandıklarında hava çok kötü yağmur yağıyor, şimşekler çakıyordu. Bütün hayvanlar bu havayı görünce çok şaşırdı. Çünkü daha dün hava çok güzel, güneşliken bugün hava çok kötüydü ve kaplumbağa şöyle dedi:

-Bence bir başkan seçmiyelim direk hızlı bir şekilde yağmur artmadan işimizi bitirelim .Sonra herkes ayrıldı biri dal,biri yaprak,biri odun bir sürü farklı farklı şey topladılar.Bir sonra ki gün her şeyi haletiler ama sorun vardı çok açtılar. Orman hayatına hayla alışmamışlardı ve yiyecek bulmakta çok zorlanıyorlardı.İki gün boyunca aç kalmışlardı.Kaplumbağa:

-Ne kadar bizim ormanda olmamız gereksede biz hayvanat bahçesinde kala kala alışmışız.Ormanda hepimiz çok zorlanıyoruz hata aç kalıyoruz demiş.Bunu duyan diğer hayvanlarda hep bir ağızdan evet demiş.Aslan ne kadar itiraz etse de diğer hayvanlar aslanı dinlememiş.

Toplanıp gitmeye karar vermişler. Gitiklerinde diğer hayvanat bahçesindeki hayvanlara çok pişman olduklarını anlatırlar.

Ceylin Cemile GÖKER

6/B Sınıfı

DEDEM

Merhaba sizlere, hiç görmediğim dedemi anlatacağım.

Dedem Saygıdeğer Mehmet SOYKAMER'dir..

Dedem yazarken bile içim titredi. Onu hiç görmedim. Dedem 2000 yılında henüz 49 yaşında hayata gözlerini yummuş. Aydınli inşaat ile uğraşan bir adamdı. Kalp krizi nedeniyle vefat etmiş. Dedem biz henüz doğmadan babama ve anneme sizin çocuklarınızla vakit geçireceğim onlara çikolata alacağım dermiş. Ah dedeciğim seni bir kez görseydim gözlerini, yüzünü, görünüşünü görseydim ne olurdu. Yaşı gerçekten çok azken vefat etmiş . Babaannem 71 yaşında ama hala 50 yaşında gibi gözüküyor. Dedem inşatta çalışıyordu demiştim. Babamda onun mesleğinden devam ediyor.

Mekanın cennet olsun, canım dedem. .. Bahsettiklerine göre çok da iyi bir adammış. -Allah'tan anne tarafındaki dedem var - Allah ona sağlık ,uzun ömür versin Gerçekten onu da görmek vakit geçirmek isterdim ama ne yapalım onu görmek nasip değilmiş seni görmediğim halde çok ama çok seviyorum... Keşke görseydim ama ecel gelince yaşa başa bakmazmış... Doğruymuş sen de gençmişsin. .Olsun be dedem artık diğer dünyada görüşmek üzere....

Benim dedemle böyle bir fotoğrafım olmamıştı keşke olsaydı...

Ömer SOYKAMER

8/C Sınıfı

SEVİNÇ

Gözlerimde bahar,
Güneş gibi doğar içime.
Bir kuşun kanadında,
Uçuşur sevincim.

Yağmur damlası,
Toprağa değdiği an,
Bir gülen çocuğun sesinde,
Yankılanır sesim.

Deniz dalgalarında karışır,
Gökyüzüne serpilir yıldız yıldız.
Pırıl pırıl her yerde,
Coşuyor sevincim.

Kanat açarak yaşama yüreğim,
Bir kuş gibi uçmak isterim.
Rüzgârları arkama alıp da,
Doya doya yaşamak isterim

Buse ÖZTÜRK
5/A Sınıfı

MUTLULUK MELEĞİ

Güneş selamlar beni ufukta,
Mutluyum ebediyen bu hayatta.
Kanatlarımı açtım,
Gidiyorum mutluluĐa.

ElmastaĐ daha değerli,
İnsanların hevesi,
Kalbimin sesi,
O Şey mutluluk meleği.

Kalbim susmuyor,
İyilik meleĐim durmuyor,
Daima içim,
Kıpır kıpır oluyor.

Yusuf ÇİÇEK

5/A Sınıfı

KAHVEDE YAŞADIKLARIM

Her sabah 9'da giderdim amcamın yanına. Adı Ergun 'du. Kahvaltımızı orada yapardık. Akşam ne zaman biterse o zaman eve dönerdik.

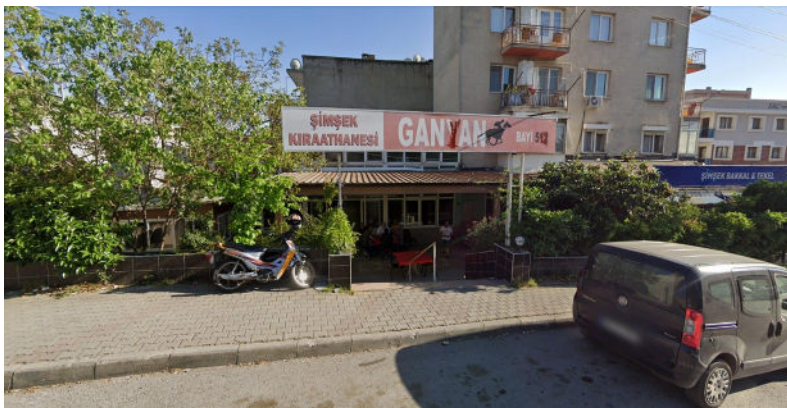
İki katlı kahvehaneydi. Alt kat ve üst kat bahçesi bile vardı. Bahçede sekiz masa, içeride sekiz, üst katta ise beş masa vardı. Balkon bile vardı. Amcam ile bir ortağı vardı onun adı Serdar'dı. Aşağıda iki çalışan yukarıda tek ben vardım.

Bir tane Deli Kadir adında adam vardı. Komaya girip çıkmış. Alkolik, değişik bir insandı. Saçları kıvrıkcıktı. Yüzünde yaralar vardı. Beni severdi kahvede 2 tane kedi vardı. İkisi de kızdı. Birinin adı güllü diğerininki Şerife'ydi. Şerife yavruydu. Sigara dumanından göz gözü görmüyorduk. Çok fazla polis baskınına uğradık, bana hep ceza yersin derlerdi hiç yemedim ceza fakat sözlü uyarı ve baskınlar ile korkutmaya çalışırlardı fakat vaz geçmeyince oluyordu. Ortağı beni sevdiği için genellikle ufak argo cümleler kullanırdı. Amcamdan hiç duymadım o nadiren kurnaz falan derdi. O da kullanırdı ama çok nadiren kullanırdı bir ara kavga çıkmıştı. Ortalık baya karışıkı Yunus polis falan her şey gelmişti. Kavganın tek sebebi para konusuydu. 200 tl için ortalık çok karışmıştı. Yunus polisler tutanağını tutup gitmişlerdi. genellikle Kaynaklar'a falan giderdik. Eşyaları alıp gelirdik... Kahvenin ilk alındığı gün babam ile beraber gitmiştik.

Üst kat çok dağınıktı. Masalar karışıkı ,duvarlar hepsi kalkmıştı. Sıva ve boya ile düzelttik aşağısı da öyle idi. O gün çok yorulmuştuk. Yemek falan yedirdiler akşam 11 gibi geldik. Her sabah okula giderken temizliğe giderdim tavanlar sararmıştı. Sonunda 3 ay tatil gelmişti, ben çok utanıyordum ilk başlarda. İlk gittiğim gün çok az kişi vardı yukarıda bir adam vardı 55 yaşında biriydi. İlk başlarda o adamla beraber yukarıdaydık. O adam sonradan ocağın başına geçti. Ben tek kaldım. Sabah 9'da gelirdim temizlik falan olurdu oradan sonra aşağıda dururdum. Saat 11,12 gibi başlardı. Akşam kaçta biterse. bazen geceleri, akşamlar hatta bazen hiç olmuyordu. Amcam ile beraber gelip giderdik. Bazı günler güzel geçerdi bazı günler hiç iyi değildi. Polisin geldiği zamanlar özellikle de bazı günler kavga bazı günler günlük gülistanlık akşamları erken bittiği zaman. çorba içmeye giderdik. Mevlana'nın orada bir çorbacı vardı, her zaman oraya giderdik Oradan da eve giderdik. Bir ara üç ay tatilde iki gün boyunca kalmıştık orada. 15 tatilde tekrar gitmiştim. Son 4 gün eve gitmedik oradaydık amcamlara kalmaya giderdim bazen. Ama sigara içilen ortamda para kazanmaya çalışmak ve insanlara sabretmek hiç kolay olmuyordu.Bedenimiz değil ama zihnimiz çok yoruluyordu.

Erdem BELMAN

8/C Sınıfı

KAFKASYA GEZİSİ

23 Nisan'dan bir önceki gün hocamız bize 30 Nisan'da Kafkasya gezimiz olacak, katılmak iki bin Türk lirasıdır, diye bir duyuru yaptı. Buna çok sevindim. Babama söylediğimde kabul etti.

Çantama fotoğraf makinemi, kıyafetlerimi ve resim defterimi aldım. [Çok güzel resim çizerim].

30 Nisan geldi ve otobüse bindim.

Vardığımızda ilk önce Kafkas Dağlarına gittik. Öğretmenimiz bize en yüksek noktasının 5642 metre yüksekliğinde olduğu, alanının 477.488 km² olduğunu, Rusya, Gürcistan, Azerbaycan ülkelerinde olduğunu söyledi. Resimlerini çizip fotoğraflarını çektim. Azerbaycan Güney Kafkasya'nın en güçlü ordusuna sahiptir. Ondan sonra Kafkasların en değerli şehri Bakü'ye gittik,

Orada Azerilerin demsiz çayını içtikten sonra Erivan'a gittik, oradan da eve geldik.

Her şeyi aileme anlattım. Benim en sevdiğim Kafkas Dağları'ydı. Böyle güzellikleri korumamız gereken bir afişi okul panosuna astım. Kafkaslar o kadar güzel ki. Arkadaşlarımla bir karar aldık. Büyüyünce Kafkaslara gidecek ve özlem giderecektik.

Yusuf ÇİÇEK

5\A Sınıfı

ŞAŞKINLIK MAHALLESİ

Ece, bugün yeni bir mahalleye taşınmıştı. Yol o kadar uzundu ki gelirken çok yorulmuş ve acıkmıştı ama akşam olduğu için tüm dükkânlar kapalıydı. Bu yüzden erken yattı.

Sabah hemen kalkıp çarşıya yemek yemeye gitti. Yolda giderken bir terslik fark etti. Burada trafik sağdan değil soldan ilerliyordu. Bu olaya çok takılmadı. Çünkü öyle olabilirdi. Sonra lokanta yazan bir dükkâna girdi ama dükkânda bir berber çalışanı vardı ve müşterisinin saçını kesiyordu. Ama dışarıda lokanta yazıyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Ece merakla sordu hemen:

Dışarıda lokanta yazıyor. Ama burada berber dükkanı var.

Berber:

-Yemek yiyeceksen yandaki kuru temizlemeciye git.

Ece dükkandan çıkarken. Allah Allah! dedi ve yandaki kuru temizlemeciye gidip yemek yedi. Oradan çıkınca futbol oynayan kızları ve ellerinde bebeklerle oynayan erkek çocuklarını gördü. Çok şaşırılmıştı. Yok artık, bu kadarı da olmaz! dedi ve evine şaşıra şaşıra gitti. Evet burası dedikleri gibi ŞAŞKINLIK MAHALLESİ'ydi.

Zeynep ŞİMŞEK

5/B Sınıfı